

Publicerad 2011-10-31 11:33 av barfotafantomen

svart bomull

jag går på trottoaren
bland människornas ögon

den svarta asfalten har sprickor
större än Grand Canyon
vattenpölar
vars botten ingen ser

det står varelser i röda kåpor
som gräver
skyfflar undan gatans hårda skal
några av dem talar
antingen till gropen
eller med varandra

"döden är blott det som räknas
det finns inget här att göra
viljan den är inte fri
och har heller aldrig varit..."

jag ser molnen ovan husen
fuktig bomull mot en fjärran rymd

jag märker att de ändrar sig
i harmoni med mina känslor

potential mot ljusblå fond
poängterar hur vi skapar vårt liv

varelserna vid gropen
skrattar högt
och visar sina bruna tänder
"... även de som blir
den som de vill bli
när de funnit pusslets sista bit
gjort allting som de önskat
ska de ändå ruttna död
likt en fallen gren i skogen"

himlens bomull svartnar
marken under mig blir hal
synfältet smalnar av
luften den tar slut

ett snipigt leende likt liens
spänner sig som bågen
"så lilla pojke kom till oss
det finns inget här att hämta
livet är en lek för dårar
det bästa du kan få är par i knektar
eller det svartvita brädets remi"

jag sjunker sakta inåt
världen blir en prick av ljus
jag ska precis försvinna
när plötsligt tanken krossas
likt en hinna utav glas

jag förstår att även om de talar sanning
så är jag ändå här
flöjten den är min
jag är ingen Dostjevskij-clown
jag är en pojke som precis har vaknat

jag vet att vägarbetet aldrig slutar
att deras löfte alltid finns
varför ligga under gatans stenar nu

när det ändå kommer ske till slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren barfotafantomen med Poeter.se id #28928 innehar upphovsrätten